

holder sig med den almindelige Sprogbrug, kunne jo ærede Medlemmer dømme lige saa godt som jeg — kan Fængsel kun bethde Varetægtsfængsel; det er jo nemlig aldeles uundgaeligt at anerkjende dette i Grundlovens § 80, hvor „Fængsel“ jo kun kan være brugt i denne Betydning. Nu er det min Mening, at naar der foreligger, hvad jeg saaledes kalder en videre og en snævrere Betydning, saa er det ganske uberettiget, som der blev gjort fra den ærede Ordførers og fra Flertallets Side i Hjør, at sige, at paa Forhaand maa Formodningen være for, at „Fængsel“ skal forstås i et saa vidt Omfang, som dette Ord kan have. Jeg vil tværtimod tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at efter de Regler for Fortolkning, som ere almindelig antagne, vil man ved en saadan Undtagelsesbestemmelse, som denne Grundlovsparagraf indeholder, ved et saadant Privilegium, være forpligtet til at forstå det paa den snævrere Maade, naar ikke afgjørende Grunde tale for, at den skal forstås paa den videre Maade. Det Afgjørende er imidlertid for mig selve Paragrafens Indhold, og jeg skal her, da jeg ikke tror, det tidligere er fremhævet, blot gjøre opmærksom paa, at selve Paragrafen i en Sætning til fuldkommen Evidens godtgjør, at der ikke ved Fængsel forstås al Slags Fængsel. I saa Tilfælde vilde det nemlig være fuldstændig overflødig, naar den grundlovgivende Rigsforsamling havde tilføjet Bestemmelsen om Gældsfængsel. Hvis „Fængsel“ var al Fængsel, er denne Sætning saa overflødig, at Ingen kunde falde paa at føie den til, og naar man har føiet den til, saa maa det netop have været i Bevidstheden om, at „Fængsel“ her maa forstås paa en Maade, saa at ikke al Fængsel er indbefattet derunder. Desuden er den tilføiede Sætning, som saa ofte er bleven nævnt, „medmindre han gripes paa ferst Gjærning“, for mig et fuldstændig afgjørende Bevis paa, at Fængsel her maa tages i Betydning af Varetægtsfængsel. Jeg finder det nemlig, og det var derfor, jeg tillod mig at tale om „det Sorte“, at være uden fornuftig Mening — eller for ikke at kaldes ubesteden vil jeg sige, at være uden nogen Tanke, som jeg er i Stand til at fatte — at det skulde have Indflydelse paa, om en Mand kan hensesættes i Straffefængsel, hvor-

vidt han er greben paa ferst Gjærning eller ikke; det er paa det Punkt fuldstændig ligegyldigt. Det om en Mand gripes paa ferst Gjærning, er ikke noget usvigeligt Kriterium, thi Enhver, der har bestjæftiget sig med Straffesager, veed, at den, der gripes paa ferst Gjærning, d. v. s., som ses at have foretaget den objektive Gjærning, som man anser for en Forbrydelse, kan saavel af subjektive som af objektive Grunde dog blive frit for Straf. Det er altsaa ikke noget usvigeligt Kriterium, men derimod, naar en endelig Dom foreligger, saa at man i ethvert civiliseret Samfund kan gaa ud fra, at nu er det bragt til den Afgjørelse af den foreliggende strafbare Handling, som det overhovedet kan bringes til, saa er det uden en Tanke, som jeg kan fatte, om det at blive greben paa ferst Gjærning overhovedet skal spille nogen Rolle eller ikke. Det forekommer mig ogsaa, at det fra det Standpunkt, som den ærede Ordfører selv fortrinnsvis fremhævede, nemlig Bestyttelsen for Rigsdagen og dens Medlemmer, er en høist besynderlig Tilføielse, en høist besynderlig Omstændighed, at dette skulde have Indflydelse den Bestyttelse, som han tillægger Thinget. Hvad har det at sige, hvis det skal være afhængigt af Thingets Afgjørelse, om et Medlem, der er blevet dømt en Straf, skal sættes til at affone den nu eller ikke, om den Vedkommende er greben paa ferst Gjærning eller ikke, hvilken Indflydelse vil det have? Og hvad vil der være til Hindring for — de fleste Forseelser, her kan være Tale om, ville jo efter Sagens Natur forefalde udenfor Rigsdagens Samling — at en Regering, som vil optræde paa en vilkaarlig Maade, og som er i Stand dertil, fatte den Vedkommende fast inden Rigsdagens Begyndelse, og saa er jo ingen Magt i Verden efter nogen som helst Fortolkning i Stand til at fravriste Regeringen ham. Man kommer til det besynderlige Resultat ved det ærede Flertalls Forståelse, at naar en Mand er bleven sat fast som sigtet for en Forbrydelse, der egnede sig til at underkastes Varetægtsfængsel, for Rigsdagen var samlet, skulde Dommeren være ude af Stand til at løsgive ham mod Kaution, fordi han ikke vilde være i Stand til, naar den Vedkommende blev dømt, da atter at sætte ham fast under Rigsdagens Samling. Det er kun et enkelt Eksempel, jeg her nævner, men jeg tror, at der vil være flere besynder-